

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Grocery CZ s.r.o.**, se sídlem Praha 5, nám. 14. října 1307/2, zastoupený Mgr. Davidem Padyšákem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 8, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 14.3.2013, č.j. BK931-5/53/9/2012-SŘ a ze dne 15.3.2013, č.j. BL916-3/84/9/2012-SŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 14.3.2013,

č.j. BK931-5/53/9/2012-SŘ (dále jen „první napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně ze dne 23.8.2012, č.j. BO707-16/036/7/2012-SŘ. Žalobce se domáhá zrušení i tohoto prvostupňového rozhodnutí.

Dále žalobce brojí proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 15.3.2013, č.j. BL916-3/84/9/2012-SŘ (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání jako nepřípustné ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu.

I. Shrnutí podstaty věci

Inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně jako prvostupňový orgán vydal dne 23.8.2012 rozhodnutí č.j. BO707-16/036/7/2012-SŘ, kterým rozhodl, že žalobce není účastníkem správního řízení se společností Penny Market s.r.o. ve věci správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“). Tento závěr byl vystavěn na argumentaci, podle níž žalobce není osobou, která by byla výsledným rozhodnutím přímo a bezprostředně dotčena na svých právech. V odvolacím řízení žalovaný prvním napadeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí ve věci s věcně shodnou argumentací.

Dne 23.5.2012 bylo v prvním stupni správního řízení rozhodnuto tak, že společnost Penny Market s.r.o. spáchala správní delikt podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách; za to jí byla uložena pokuta ve výši 425 000 Kč. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které však žalovaný druhým napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřípustné; podle žalovaného bylo odvolání podáno neoprávněnou osobou (žalobce nebyl účastníkem řízení).

Závěr žalovaného o tom, že žalobci nesvědčí právo účastníka řízení, nyní napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce považuje napadená rozhodnutí za nezákonná a namítá, že mu svědčilo účastenství ve správním řízení vedeném se společností Penny Market s.r.o., a to podle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce byl výsledným rozhodnutím bezprostředně dotčen na svých právech. Ve své argumentaci žalobce odkazuje na předmět tohoto správního řízení, jímž bylo spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách. Toho se měla společnost Penny Market s.r.o. dopustit tím, že jí prodávány výrobek nesplňoval požadavky podle vyhlášky č. 76/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky pro přírodní sladidla, med, cukrovinky, kakaový prášek a směsi kakaa s cukrem, čokoládu a čokoládové bonbony, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce argumentuje tak, že výrok prvostupňového rozhodnutí lze vnímat jako dílčí výrok o vině za správní delikt dle zákona o potravinách, který spáchal výrobce (žalobce), a tedy tento „výrok o vině“ se dotýká práv žalobce; žalobce tak musí mít dostatečnou možnost, aby se v řízení mohl bránit, a to právě prostřednictvím institutu vedlejšího účastenství ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dovozuje, že pokud je ve výroku rozhodnutí o správním deliktu identifikován i žalobce coby výrobce potravin, která nemá odpovídat požadavkům stanoveným právními předpisy, je nutno s tímto výrobcem zacházet jako s vedlejším účastníkem správního řízení. Výrok o tom, že výrobek nevyhovoval právním předpisům, může významně zasáhnout do vlastnického práva žalobce ve vztahu ke skladovým zásobám výrobku, jakož i do práva svobodně podnikat.

Žalobce ve své argumentaci poukazuje na komentářovou literaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 80/2008, který se vyjadřuje k významu účastenství ve správním řízení, a dovozuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mylně aplikoval obsah právní normy, konkrétně § 27 odst. 2 správního řádu, a pominul tak pouhou možnost dotčení práv žalobce jako důvod jeho účasti v předmětném řízení. Dále žalobce poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 34/2006-73 a dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 As 15/2008 a 2 As 52/2008 a odmítá, že se v případě újmy na dobré pověsti jedná o ryze soukromoprávní věc, neboť zásah do práva na ochranu dobrého jména je způsoben tím, že rozhodnutí uvádělo nepravdivé informace o žalobci a jeho výrobcích. Žalovaný, jakož i prvostupňový orgán, při svém rozhodování podle žalobce tedy dostatečně nezohlednili zásah do dobré pověsti žalobce. Závěr č. 39 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 18.9.2006, na nějž je žalovaným odkazováno, není podle žalobce aplikovatelný.

Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, konkrétně nedostatečné vypořádání se s možným zásahem do dobré pověsti a do vlastnického práva žalobce. Žalobci bylo účastenství v řízení odmítnuto přesto, že žalovanému byla známa informace ohledně ztráty jeho odběratelů.

Žalobce setrval na svém právním názoru po celou dobu řízení před zdejším soudem – i na jednání, které ve věci proběhlo; z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadených rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, jež přecházelo prvním napadenému rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný předně odkazuje na obsah napadených rozhodnutí a na svých závěrech setrává. Rozhodnutím ve věci samé bylo podle žalovaného rozhodováno o tom, kým byl správní delikt spáchán, a nikoli o tom, že výrobek (ne)splňuje požadavky kladené na tento druh potravin. Žalovaný tedy odmítá, že by žalobce mohl být

rozhodnutím ve věci samé přímo dotčen na svých právech. Ani identifikace žalobce jako výrobce nevyhovující potraviny ve výroku rozhodnutí ve věci samé podle žalovaného bez dalšího nezakládá důvod pro jeho přibírání za účastníka správního řízení. Podle žalovaného je nerozhodné, zda je výrobce identifikován přímo ve výroku rozhodnutí ve věci samé nebo v jeho odůvodnění.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem – i na jednání, které ve věci proběhlo; žalovaný navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadená rozhodnutí zdejší soud přezkoumal v rámci žalobních bodů uplatněných v podané žalobě dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným nebylo sporu ohledně skutkového stavu, spornou byla právní otázka žalobcova účastenství ve správním řízení. Podstatou žalobní argumentace je totiž dovozování žalobcova účastenství v řízení o správním deliktu osoby od něj odlišné; žalobce měl být podle jeho názoru účastníkem podle § 27 odst. 2 správního řádu. Aniž by bylo třeba ke skutkovému stavu dokazovat, jak žalobce navrhoval, v předestřené právní otázce zdejší soud žalobci zapravdu nedává.

Správní orgán má povinnost zkoumat okruh účastníků během správního řízení *ex officio* a nese odpovědnost za správné zjištění a vymezení účastníků ve všech fázích správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2011 ve věci sp. zn. 5 As 24/2010, dostupný na www.nssoud.cz). V případě účastenství ve správním řízení založeného zákonem (a nikoli rozhodnutím správního orgánu) tedy otázka fakticky nemůže stát tak, zda správní orgán konkrétnímu subjektu (tu žalobci) účastenství „*přiznal či nikoli*“, nýbrž tak, zda správní orgán jako s účastníkem jednal s tím, komu právo být účastníkem správního řízení svědčilo.

Správní řád vymezuje tři okruhy účastníků správního řízení. Podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou účastníky řízení a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo

nebo povinnost mají anebo nemají. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Podle § 27 odst. 3 správního řádu jsou účastníky rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle § 27 odst. 2 správního řádu, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu.

Zákon o potravinách v části, která je procesní úpravou *lex specialis* ke správnímu řádu, neobsahuje speciální definici účastníků v řízení o správním deliktu podle tohoto zákona. Uplatní se tedy právní úprava účastenství podávaná ze správního řádu.

Účastníkem řízení o správním deliktu v posuzované věci podle § 27 odst. 1 správního řádu byla společnost Penny Market s.r.o.; této osobě totiž konečné rozhodnutí ve věci samé mohlo přímo založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost.

Pokud jde o „vedlejší účastenství“, jak jej ve svůj prospěch konstruuje žalobce, to je vázáno na možnost přímého (bezprostředního) dotčení na právech či povinnostech rozhodnutím ve věci samé. Zda je tato podmínka splněna či nikoli, je však třeba posuzovat individuálně. Ve vztahu k právě posuzované věci je podstatné, že rozhodnutí ve věci samé bylo rozhodnutím v oblasti správního trestání o tom, zda se konkrétní subjekt dopustil správního deliktu, a pokud by bylo spáchání správního deliktu dovozeno, jaký trest má být pachateli (tomu, ve vztahu k němuž bylo deklarováno, že správní delikt spáchal) uložen. Účelem správního řízení tu tedy bylo prošetření podezření, že se konkrétní subjekt dopustil jednání, které zákon zakazuje, a případné následné potrestání. Podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny, v posuzované věci přitom mělo být objasněno to, zda se skutečně společnost Penny Market s.r.o. dopustila správního deliktu vymezeného v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12.4.2012. Právě pouze jí bylo rozhodnutí „o vině“ i „o trestu“ určeno, pouze jí se toto rozhodnutí přímo (bezprostředně) dotklo.

Žalobce v podané žalobě argumentoval zprostředkovaným zásahem rozhodnutí ve věci samé, byť bylo určeno primárně společnosti Penny Market s.r.o., do žalobcovy dobré pověsti. Takový případný dopad rozhodnutí „o vině“ a „o trestu“, je-li toto rozhodnutí založeno na závěru, že to byl právě žalobce, kdo vyrobil potravinu, která neměla odpovídat požadavkům stanoveným právními předpisy, skutečně zprostředkovaně v neprospěch žalobce může nastat, o přímé (bezprostřední) dotčení

žalobce se však nejedná. Nelze tedy žalobci upřít, že coby výrobce nevyhovující potraviny může být tímto výrokem dotčen; závěry, k nimž lze ve věci samé dospět (že osoba od žalobce odlišná se dopustila správního deliktu a že se osobě od žalobce odlišné ukládá pokuta), však žalobce na jeho právech nezasahují přímo, nejvýše sekundárně (obdobně rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26.9.2013 ve věcech sp. zn. 30 A 70/2012 a sp. zn. 30 A 79/2013).

Ostatně obdobný právní závěr plyne i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013 ve věci sp. zn. 4 Ads 95/2013 a ze dne 27.11.2013 ve věci sp. zn. 4 Ads 96/2013. I tam uváděné důvody pro závěr ohledně neexistence přímého dotčení na právech nebo povinnostech ve vztahu k osobě odlišné od osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu, jde-li o řízení o správním deliktu, lze na právě posuzovanou věc dobře využít. Pokud zdejší soud porovná skutkovou situaci ve věci právě posuzované se skutkovou situací, za které bylo rozhodováno kasačním soudem ve věcech sp. zn. 4 Ads 95/2013 a sp. zn. 4 Ads 96/2013, pak žádné podstatné odlišnosti nedovozuje. Ostatně ani žalobce je neidentifikoval, přestože se této otázce podrobně věnovalo jednání, které u zdejšího soudu v posuzované věci dne 6.6.2014 proběhlo. Pokud kasační soud za skutkové situace ve všech podstatných ohledech shodné (a to včetně věcně shodné argumentace tamního žalobce – stěžovatele, jež měla podle jeho názoru účastenství ve správním řízení svědčit) potvrdil dosavadní obecnou judikatorní praxi, podle níž v řízení o správním deliktu (neuplatní-li se případná zvláštní úprava účastenství v řízení odlišná od úpravy podávané z § 27 správního řádu) je účastníkem pouze osoba, jež je ze spáchání správního deliktu podezřelá, musí být jeho závěry určující i pro věc právě posuzovanou.

Také zdejší soud (senát, který rozhoduje ve věci nyní posuzované), vědom si závěrů plynoucích z rozsudků Nejvyššího správní soudu ve věcech sp. zn. 4 Ads 95/2013 a sp. zn. 4 Ads 96/2013, již v minulosti shodně judikoval, kupř. ve věci sp. zn. 62 A 20/2013 v rozsudku ze dne 24.4.2014.

Skutečnost, že žalobce přijde kupř. o navázané obchodní vztahy a obchodní partnery, není sama o sobě závislá na výroku rozhodnutí ve věci samé. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že dílčí výrok o vině, kterým by byla společnost Penny Market s.r.o. shledána vinnou ze spáchání správního deliktu dle zákona o potravinách, se přímo dotýkal práv žalobce nebo že by takové přímé dotčení na žalobcových právech alespoň hrozilo. Prvostupňové rozhodnutí, jak dovodil žalovaný, skutečně nemělo směřovat k potrestání žalobce ani nepůsobilo s účinky *erga omnes*. Z tohoto pohledu je tedy rovněž bezvýznamné, zda identifikace žalobce je uvedena ve výroku nebo odůvodnění rozhodnutí „o vině“ (a „o trestu“) společnosti Penny Market s.r.o. Ta jediná by mohla být napadeným rozhodnutím zasažena, neboť pouze „o jí spáchaném správním deliktu“ a „o trestu pro ni“ je ve věci samé autoritativně rozhodováno.

Zájem žalobce uplatnit námitky ohledně vlastností jím vyráběného zboží v rámci správních řízení vedených Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, jakkoli je pro zdejší soud pochopitelný a jakkoli mu zdejší soud rozumí, neprolamuje omezující klauzuli pro aktivní účast ve správním řízení podávanou z § 27 správního řádu, a to ani s vědomím dvojkolejnosti výkonu dozoru nad dodržováním zákona o potravinách. Byť může mít uvedená dvojkolejnost pro žalobce dopady nepříznivé, jež se mohou kupř. projevit i v rozdílných závěrech obou dozorujících orgánů (Státní zemědělská a potravinářská inspekce na straně jedné a Státní veterinární správa na straně druhé) ohledně vlastností žalobcem vyráběného zboží, jak na ně žalobce u zdejšího soudu poukazoval, plyne-li taková dvojkolejnost z právního rámce, v němž se oba dozorové orgány pohybují, nemá zdejší soud interpretační prostor ve věci právě posuzované k výkladu § 27 správního řádu pro žalobce příznivějšímu; nejvýše může zdejší soud takovou dvojkolejnost vnímat jako obecně nežádoucí. Ostatně i shora uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013 ve věci sp. zn. 4 Ads 95/2013 a ze dne 27.11.2013 ve věci sp. zn. 4 Ads 96/2013, v nichž je dovozena neexistence přímého dotčení na právech nebo povinnostech ve vztahu k osobě odlišné od osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu právě v žalobcově situaci, byly vydány za stavu uvedené dvojkolejnosti, a tedy s jejím vědomím, aniž by Nejvyšší správní soud tuto skutečnost pokládal za důvod, pro který by měla být jinak přijímaná pravidla pro dovození postavení účastníků správních řízení podle § 27 správního řádu ve prospěch výrobce zboží v žalobcově situaci prolomena.

Nadto pokud jde o faktickou nemožnost žalobce uplatnit námitky ohledně vlastností jím vyráběného zboží v rámci správních řízení vedených Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, tato nemožnost se zdejšímu soudu jako absolutní nejeví. Žalobcovy argumenty totiž mohl od žalobce převzít a v řízení použít ten, s kým bylo správní řízení vedeno – tedy společnost Penny Market s.r.o.

Žalobci tedy nesvědčilo účastenství podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť řízení nebylo „o jeho právech a povinnostech“, nadto žalobci řízením a vydáním rozhodnutí o správním deliktu osoby od něj odlišné nehrozilo ani přímé dotčení na jeho právech nebo povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu (obdobně také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25.6.2009 ve věci sp. zn. 30 Ca 248/2007).

Pokud jde o další bod žalobní argumentace týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, ani tady soud žalobci nemůže dát zapravdu. Požadavky na správné odůvodnění vymezil Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26.2.21993, sp. zn. 6 A 48/92, publikováno Správní právo č. 27/1994: „...z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů...“, a těmto nárokům žalovaný vyhověl. Pokud žalobce

namítal nepřezkoumatelnost proto, že se žalovaný nevyjádřil k možnosti zásahu do vlastnického práva žalobce, soud s ním nesouhlasí, neboť vyloučil-li žalovaný jakékoli přímé dotčení na právech žalobce, pak tím vyloučil i přímé dotčení na právu vlastnickém.

Pokud žalovaný údajně postupoval „v souladu“ se Závěrem č. 39 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 18.9.2006, pak uvedený Závěr č. 39 nesloužil k posouzení otázky skutkové, nýbrž právní. I přesto, že žalobci nemusel být jeho obsah znám, sloužil pouze jako podpůrné jako vodítko k interpretaci § 27 odst. 2 správního řádu, tedy k zodpovězení otázky, zda by měl být žalobce účastníkem řízení či nikoli. Tuto otázku tedy posuzoval prvostupňový správní orgán a posléze žalovaný, přitom v postupně vydaných rozhodnutích je srozumitelně vyloženo, o jakou úvahu byly opřeny; co bylo podpůrným vodítkem pro právní závěr žalovaného o tom, že žalobce účastníkem řízení není, je vedlejší.

Nosným argumentem napadených rozhodnutí je tedy právní názor, že rozhodnutím ve věci samé (o správním deliktu osoby od žalobce odlišné a o jejím případném potrestání) žalobce nemůže být přímo dotčen na svých právech či povinnostech. To je závěr, k němuž dospívá i zdejší soud. Žalovaný v otázce účastenství žalobce v řízení o správním deliktu osoby od něj odlišné aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom ji vyložil způsobem, v němž zdejší soud neshledává žádné interpretační pochybení. Nadto soud neshledal vady, k nimž by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů a jimiž by byla atakována zákonnost napadených rozhodnutí.

Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. června 2014

David Raus
předseda senátu